

A MÉLYSÉG VÁNDORA

A föld egy nagy könyv. És nem utazni annyit jelent, mint ennek a könyvnek mindig csak az első oldalát olvasni – tartja az ősi bölcsesség. Jubász Istvánnak innen már csak egy ugrás volt továbbszóni ezt a gondolatmenetet. Ha a föld 70 százalékát víz borítja, miért ne kezdenénk ezt a megismerést a tengerekkel?

Ön most akkor fotózó bűvár vagy bűvárkodó fotós? – adódik a kérdés.

Bár fotózni és írni egy időben tanultam, mégsem a fotózás kedvéért kezdtem el bűvárkodni. Egyszerűen ellenállhatatlan vágyat éreztem arra,

hogyan lemerüljek a „nagy kékség”-be. Ez a Fiji-szigeteken volt 1999-ben, mikor a feleségemmel ott jártunk. Azóta már a 12. minősítesemnél tartok.

Mit jelentenek ezek a minősítések? Egy-egy vizsgát?

Igen. Ugyanis sokféle bűvár létezik. A kezdő nyíltvízi bűvár fokozatot kap, aztán egyre bonyolultabb feladatokat tanul meg elvégezni. Nyilvánvalóan nagyobb gyakorlat kell ahhoz, hogy 40 méterre ereszkedjünk le, mintha csak néhány méterrel a víz felszíne alatt lebegnénk. Én most jutottam el oda, hogy amatőr bűvárból átminősítettek hivatásos bűvárrá.

Minderre nyilván nagy szüksége is van. Hiszen a merülés korántsem egyszerű feladatain túl – többkilós felszereléssel a hátunkon, oxigénpalackot kezelve – még a fotózáshoz szükséges holmikát is cipelni kell, és a figyelem is többfelé oszlik.

Így van. Épp ezért az ilyen utakra sosem megyek egyedül. Valamelyik társam elkísér, legtöbbször a feleségem. Ő vigyáz rám, esetleg modellkedik, miközben dolgozom. Ezenkívül előre informálódok az adott helyről, mert főként az ottaniak tudják, mit, hol találni, illetve, milyen veszélyre lehet számítani.

Minden bűvár ugyanazt látja egy-egy tenger-részen?

Egyáltalán nem. Hogy teljesen képben legyek, egy tengerbiológiai kurzusra is beiratkoztam. Itt megismertük az áramlatokat, amelyek meghatározzák, hogy hol, milyen élőlények élnek; a mérsékelt égövi és a trópusi tengerek élővilágát; valamint a veszélyes állatokat.

Miben látja a víz alatti és feletti világ különbözőségét?

Víz alatt a súlytalanság állapotában vagyunk, amely roppant mámorító érzés, ugyanakkor e közeg idegen az embertől. Meg kell oldanunk, hogy biztonságosan kapjunk levegőt, és legyőzzük azt az ösztönt, amely krízis esetén a gyors felszínre úszásra sarkall. Ez ugyanis nem mindig tehető meg –

vagy azért, mert egy barlangban vagyunk, vagy azért, mert a dekompresziós betegség kialakulásának veszélye miatt csak fokozatosan lehet egy adott mélységből felúszni.

Szokott-e a tengerfenékről „kincseket” – kagylókat, sünöket, korallokat hazahozni?

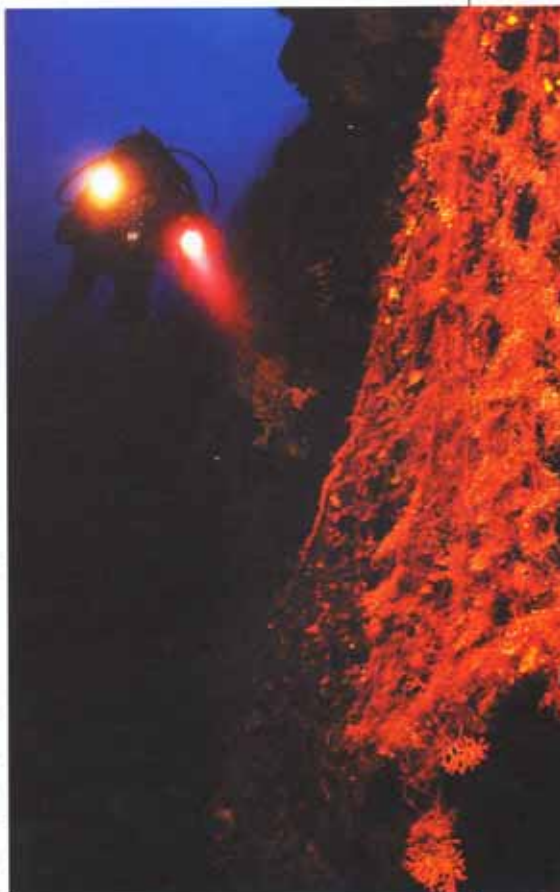

Soha. Mindennek, ami lent van, ott a helye. Ezeket már nem élő állapotban sem szabad felhozni. Egyébként is nehéz lenne sokszor eldönteni,

hogyan mi él és mi nem, mi állat és mi növény, vagy csak egy darab szikla. Mindennek megvan az oka, hogy miért van ott, és ha ezt a komplexumot megbolygatják, elpusztulhatnak az egzotikus növények, állatok. Ha nagyon tetszik nekünk valami, akkor épp azért, hogy mások is gyönyörködhessenek benne, ott hagyjuk. Ha meg nem tetszik, akkor miért hoznánk fel? Ehelyett inkább fotózom. Nyilvánvaló, hogy szeretnénk megmutatni a szépséget másoknak is.

Érdekes, mert a tengereket inkább hidegnek és szürkének gondolják a kívülállók.

Ez tévedés. A föld színesebbik része ugyanis nem a föld felett, hanem a víz alatt van. Ezért nem tudják abbahagyni ezt a sportot azok, akik egyszer elkezdték. A színek észleléséhez persze fény kell. Legideálisabb 2-10 méteres mélységben fotózni, mert ide még elér a napsugár, és itt vannak legsűrűbben az élőlények. De készítettem már 40 méteren is képeket, ehhez kell egy speciális felszerelés: a vízalatti vaku, a digitális kamera víz alatt cserélhető lencsékkel, szűrőkkel és védő tokkal. Egyébként

arra törekszem, hogy ne csak a konkrét látványt adjam vissza precízen – ezt hívják természetfotózásnak –, hanem a hangulatot is. Ez azt jelenti, hogy nemegyszer komponálok – kivágok egy-egy részletet, megváltoztatom a megvilágítást stb. Ezeket a képeket persze nem küldöm be természetfotó pályázatra, viszont úgy gondolom, hogy valami többletet tudok velük nyújtani.

Bizonyára ezért olyan népszerűek Juhász István művei – nemcsak a hazai lapokban és kiállítóterekben, hanem külföldön is. Amerikában például – az egyik neves napilap válasza szerint – nemrégén ő lett „A hét fotósa”.

Gy. DOBOS MARIANN

JUHÁSZ ISTVÁN

MOBIL: 06-30-933-4433

E-MAIL:

WWW.INPHOGALLERY.COM

